

Без чарів. Відьма в мені. Книга 2

КУПИТИ

32-річна Енні Вайлдвуд - відьма-перфекціоністка. Вона керує лондонською пекарнею, має білу кішку-фамільяра, на ім'я Карма, і обожнює рожевий колір. Зовнішність, побут та життя Енні бездоганні. Однак усе летить шкереберть, коли їй доручають наставництво над відьмочкою-підліткою Мейв. Ковен відправляє Енні та її нову протезу до віддаленого лісового котеджу, щоб розпочати навчання. Але власник будинку, буркотливий (і дуже симпатичний) чаклун Гел, зовсім не в захваті від такого повороту подій...

Розділ 1

ЦУКОР І ЧАРИ

Передчуття і сила впливу маленького смаколика — це, мабуть, найчарівніше, що здатен породити людський розум. Ця принада, майже на відстані дотику — справжній подарунок, що може відчинити двері до прекрасного. Це лагідна хитрість і тиха молитва. Горнятко теплої, шовковистої на смак кави у змерзлих долонях — як нагорода за пробудження ще до сходу сонця. Яскрава палітра букета квітів із супермаркету — за викреслений список справ. Обгортка, що шурхотить об сітку з апельсинами. Прим'ятий буханець хліба. Або ж обіцянка собі, що серед усього цього божевілля знайдеться дорогоцінних пів години для тиші й відпочинку, читання й втечі, і ніщо не посміє це порушити, поки ноги підібгані під себе, а ковдра ховає від світу. Невеличкий смаколик здатен змінити все.

Кожна маленька обіцянка на кшталт «спершу зроблю — потім отримаю» — це теж магія. Та більшість, напевно, погодиться: найкращий смаколик — це, власне, солодощі. А найкращі з них завжди можна було знайти в Celestial Bakehouse. Усі, хто знав цю пекарню, підкуповували себе обіцянкою візиту. Якщо вдасться розібратися з усім, впоратися із виснажливими справами й щоденною метушнею — тоді на них чекатиме винагорода: духмяний аромат печеної кориці з цукром, що стелиться вулицею до самого тенту — смугастого, мов льодяник. Пекарня, яку постійні відвідувачі ніжно називали Celeste, ніби мала власну, не зовсім земну магію. Неймовірний потяг до цього куточка — ніжно-рожевого, охайного, на розі лондонської Maple Row — цілком можна було б пояснити ласощами всередині. А втім, можливо, справа була ще й у власниці.

Коли Енні Вайлдвуд переїхала й пофарбувала все в рожеве, здавалося, пекарня виросла за ніч — з'явилася одного ранку, мов

нізвідки, у хмарці весняного світла й цукрового туману. Чутки розлетілися за декілька днів: Celeste і її чарівна власниця — справжня дивовижа. Можна було б навіть сказати — магія. Незначний факт, що Енні — справжня відьма, був майже випадковим. Усе тут створювалося з любов'ю — це було найважливіше. Та за свої тридцять два роки Енні вже добре знала: цукор і чари — напрочуд смачне, спокусливе поєднання.

— Боюся, Джо щойно забрав останнє заварне тістечко, — сказала Енні, кивнувши в бік старшого пана, який підморгував і махав рукою на ходу, вкрай задоволений своєю удачею. — Але карамельний еклер з твоїм іменем чекає на тебе, Олів.

— Мені вистачить, люба, — озвалася Олів, і зморшки втоми залягли біля її очей.

Жінка з пшеничним волоссям, що вибивалося з недалого пучка, озирнулася до черги з переможною усмішкою — змогла випередити всіх. Не те щоб їм було про що хвилюватися: Celeste зазвичай пропонувала останній улюблений смаколик саме тоді, коли це було найнеобхідніше.

Скориставшись моментом, поки Олів копирсалась у гаманці, Енні ледь змахнула пальцями в бік останнього еклера — білий шоколад на ньому блищав, мов мармур. У повітрі промайнув блідо-рожевий спалах — тонка іскра *Proprius Minutia*, — і літери імені «Олів» почали самі виводитися витонченим завитком на глазури. Із першого ж дня в пекарні, п'ять років тому, Енні швидко збагнула: поки люди зосереджені на самому сенсі солодкої нагороди, вони навряд чи зважають на таку дрібницю, як магія. Чари у світі немагів не так вже й складно приховувати, як може здатися.

Формально, на персоналізовані смаколики в Енні тепер не було часу. Відтоді як про *Celeste* заговорили по всьому місту, у неї не залишалося і хвилинки на ті дрібниці, які вона так цінувала на початку. Але саме вони змінювали все. Енні не з тих, хто шукає легких шляхів. Вона хотіла, щоб кожен візит до *Celeste* був особливим.

— Гарний був день? — озвалася Енні через плече, підняла скляний ковпак і вийняла еклер щипцями.

З одного боку тістечка показався пухкий крем зі смаком імбирного пряника.

Світло раннього вечора струменіло крізь вітри-ни, забарвлюючи все довкола в персиковий відтінок. Вересень щедро всипав тротуар хрустким листям кольору апельсинової шкірки, і коли двері прочинились, впустивши порив вітру, воно зашелестіло на тлі розмов у переповненій кав'ярні.

— Тихий хаос, — знизала плечима Олів. — Зараз усі дні такі — тихий хаос. — Її усмішка трохи згасла. Тепер жінка видавалася радше зніжковою, а в очах зник знайомий вогник.

Енні завмерла, відчуваючи всім єством, що без неї не обійтись — так було завжди. Цей поклик нагадував тонкий плющ, що обвивав груди й кудись тягнув. Відьма додала шматочок яблучного крамблу з корицею — про всяк випадок — загорнула все в окрему коробочку і перев'язала стрічкою. Олів обережно взяла її за ручку, наче солодощі, які були всередині, мали зцілювальну силу. Черга терплячих відвідувачів усе ще сягала майже самих дверей, хоч у повітрі вже відчувалося наближення закриття. Але Енні знайде час — щойно всіх обслужить.

— Може, трохи почаємо, Ол? Я якраз зачиняю-ся, — м'яко мовила Енні, нахилившись над прилавком. — Допоможеш з'їсти залишок бананового хліба.

Олів засяяла, втім трохи завагалася:

— Я знаю, що ти зайнята леді. Не певна, що хочеш марнувати свої захоплені вечірні плани на мене.

— А де це ти взяла мої «захоплені вечірні плани»? Гадаю, цього разу я їх можу відкласти, — усміхнулася Енні, легко відмахнувшись від припущення. Вона навмисно не зважила на легкий біль у грудях — тугу за домом, що поверталась після цілого дня на ногах.

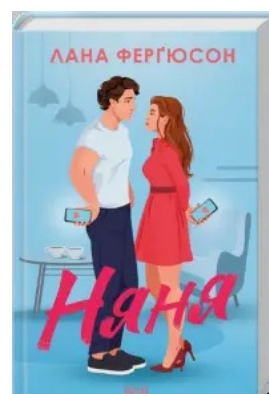
Рекомендована література

Шах і мат

Підтримка життя

Няня

Усі ми тут живемо

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ